

U Katoličkoj crkvi nisam našao Isusa

Rođen sam devetoga ožujka 1924. godine u Brazilu. Moja obitelj je bila duboko ukorijenjena u katoličanstvu. Živjeli smo u pokrajini São Joaquim da Barra, u brazilskoj saveznoj državi São Paulo. Moj otac je bio Portugalac i, kako ne bi bio iznimka i razlikovao se od drugih, postupao je upravo onako kako je to zahtijevala tradicija: posvetio se svetoj Djevici iz Fatime i prepustio se sudbini i dobrome vinu.

Majka mi je bila talijanskog podrijetla i ponosna na to što se papino zlatno prijestolje nalazilo u Italiji. Otac moje majke također je bio vrlo religiozan pa me već kao dijete vodio sa sobom na svečane obrede rimokatoličke „Majke Crkve“. Prije navršene sedme godine redovito sam pohađao vjeronauk u našoj župi. Jednom nas je neki svećenik poučavao o paklu. Snažno i vrlo živopisno prikazvao nam je opasnost od pakla, ali nam nije dao ni jedan jedini savjet kako da tu opasnost izbjegnemo.

Dan moje prve pričesti

Moja prva pričest bila je prvoga svibnja 1932. godine. Tijekom nje sam bio ispunjen najuzvišenijim osjećajima. No ozračje tog svečanog trenutka pomutila je jedna nezgoda: kada je svećenik stavio hostiju na jezik jednog od mojih prijatelja, ovaj je počeo zapomagati: „Oče, hostija mi se zalijepila u ustima!“ Svećenik je uzbuđenog dječaka opomenuo neka se smiri i hostiju ne skida s nepca prstima. Dirati hostiju prstima bilo je svetogrđe. Kasnije su ga vani pred crkvenom zgradom okružili ostali dječaci i djevojčice te ga na sav glas optuživali da „posvećenom Gospodinu“ nije iskazao zahtijevano poštovanje.

Godine 1936. preselili smo se u obližnji grad koji se zvao Orlândia, kako bismo brat i ja mogli pohađati višu školu. Moj otac je svojim sinovima htio pružiti mogućnost da upišu neki studij, nešto što on nikada nije mogao.

Od samog djetinjstva pratio me jedan istinski i težak problem, naime pitanje o tome što će biti sa mnom nakon što umrem. Ne prestano sam razmišljao o tome. Drhteći od straha prisjećao sam se riječi onog svećenika koji nas je pripremao za prvu pričest. On nas je bio poučio svim pobožnim postupcima koje je, inače, predlagao neki vrlo strog španjolski svećenik. Tako je od djetinjstva u meni sve više rasla i jačala želja za time da služim Bogu. Budući da nisam znao nikakav drugi način kako da to postignem, postao sam svećenikom.

Svećeničko sjemenište i zaređenje

Kada mi je bilo sedamnaest godina uspio sam se upisati u svećeničko sjemenište. No tamo nisam naišao na neko osobito dobro okruženje. Nikada ranije nisam bio negdje gdje bi bilo toliko klevetanja. Predano sam se prepustio svojim studentskim obvezama, ali je moje nezadovoljstvo ostalo.

Za svećenika sam bio zaređen osmoga prosinca 1949. godine u gradu Montes Carlos, u brazilskoj saveznoj državi Minas Gerais. Dijecezanski biskup povjerio mi je odgovornost za osnutak i vođenje rada među radnicima. Ta je zadaća odgovarala mojim željama i društveno je djelovanje smirilo moje duhovne strahove. Bio sam vrlo djelotvoran i pridobio sam naklonost radnika cijele pokrajine, a dobio sam i mnoge pohvale od crkvenih predstojnika.

Na početku 1952. godine papa je biskupa pokrajine Montes Claros premjestio u grad Recife, gdje zatim postavljen za nadbiskupa. Taj premještaj utjecao je i na moj rad, jer sam dobio nalog da u tome gradu ponovno na noge podignem dobrotvornu ustanovu, koju je sačinjavalo više sirotišta i rimokatoličkih škola, a koja se našla u financijskim teškoćama. Radio sam teško i pokušao postići to da ta

potporna organizacija ponovno dođe na dobar glas u javnosti. Velika odgovornost povezana s tom zadaćom teško me opteretila. No za malo više od dvije godine financijsko stanje je ponovno bilo uravnoteženo. Dječji i starački domovi primili su mnoge nove korisnike i škole su opet mogle nastaviti s radom. Moje se ime često spominjalo u tiskovinama.

Nisam imao mir s Bogom

No usprkos mojim osobnim uspjesima i svim pohvalama i priznanjima, u svojoj duši nikako nisam mogao osjetiti mir. Ni potpuna predanost mojim zadaćama u dobrotvornoj ustanovi ni pohvale mojih crkvenih predstojnika nisu bili odgovori na duhovna pitanja koja su me mučila. Nitko mi nije mogao dati sigurnost sam udovoljio Božjim zahtjevima, nitko mi nije mogao sa sigurnošću reći gdje ću biti u vječnosti.

Godine 1960. bio sam premješten u općinu Guaratinguetá, koja je graničila s općinom Aparecida do Norte, u unutrašnjosti savezne države São Paulo. Iznimno sam se veselio tome premještanju, uglavnom zato što se to mjesto nalazilo vrlo blizu svete zaštitnice Brazila, Gospe od Aparecide.

Radio sam kao župni svećenik

Teškim radom podigao sam na noge novu župu na području Pedregulho u općini Guaratinguetá. Za samo tri godine sagradio sam tri crkvene zgrade, jedan crkveni dom i župni dvor. Time sam iskazao veliko zalaganje. No usprkos dugom popisu toga što sam napravio za Rimokatoličku crkvu, još uvijek nisam imao sigurnost u pogledu spasenja.

U listopadu 1956. godine od raka na plućima umro je moj otac. Punih godinu dana svaki dan sam služio misu za njega. I moja je obitelj davala da se za njega služe mise. No usprkos tome što se mi si pripisivala beskrajno velika vrijednost, to nam nije moglo dati sigurnost u pogledu očeva spasenja.

U sebi sam vapio za izvjesnošću u pogledu vlastitog spasenja, no ni uspješan društveni rad, ni izgradnja crkvenih zgrada, ni obredi

koje sam vodio, ni moje slijepo pokoravanje crkvenim vlastima i rimokatoličkom sustavu, nije mi moglo dati nikakav odgovor.

Mržnja prema evanđeoskim kršćanima

Moje potpuno podvrgavanje rimokatoličkom naučavanju izazvalo je u meni žestoku mržnju prema evanđeoskim kršćanima. U svojim propovijedima nazivao sam ih „jarcima“, za razliku od katolika, koje sam nazivao „Kristovom janjadi“. Moj protu-protestantski stav pojasnit ću pomoću sljedećeg primjera: Na dan Svih svetih su na groblju općine Pedregulho vjernici koji su bili odani Bibliji dijelili traktate i odabrane izvatke iz Biblije. Vjeran isusovačkom geslu „sve na veću slavu Božju“ i u obranu „svete Majke Crkve“, odlučio sam osujetiti njihovu službu. Sazvao sam djecu iz svoje župe i podijelio ih u skupine. Svakih sat vremena je jedna od skupina trebala ići na groblje i ondje moliti, a literaturu koju bi dobili od onih ljudi nakanili smo spaliti na svijećama što su gorjele iza mrtvačnice.

Navečer, nakon što sam završio s nemilosrdnim uništavanjem te evanđeoske literature, otišao sam u svoju knjižnicu potražiti neko zabavno štivo. Putem Božje nepojmljive milosti pogled mi je pao na Bibliju (prijevod Matosa Soaresa). Otvorio sam tu nadahnutu Bibliju i stao čitati jedanaesto poglavlje Ivanova evanđelja. Pritom sam osjetio kako mi je teret sve lakši i da je prisutna neka sila koja me razvedrila usprkos duhovnoj potištenosti u kojoj sam se nalazio. Sa sve većim zanimanjem nastavio sam čitati ne puštajući knjigu iz ruku. Nikako nisam mogao prestati razmišljati o tome poglavlju.

Počinjem proučavati Bibliju

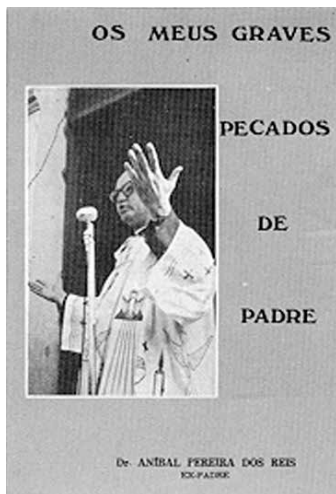
Sve više sam primjećivao kako mi se otvaraju novi vidici te odlučio proučavati Bibliju bez mojih dotadašnjih predrasuda. Bez ičijeg utjecaja – jedino putem Božje milosti – u tom proučavanju Biblije otkrio sam istinski Božji put za naše spasenje. Zaprepašteno sam utvrdio da možemo dobiti potpunu i trajnu sigurnost da ćemo doći u Nebo, naravno samo ako zakoračimo Božjim putem. No još uvijek nisam bio spreman na to, jer se moja duša bila navikla na rimokatoličke običaje i postupke.

Razgovor s biskupom

Obratio sam se svojem biskupu, jer sam htio posve otvoreno porazgovarati s njim. No moja su ga pitanja zbunila pa me na posljetku opomenuo neka se držim svoje zadaće u Aparecidi i bavim se izgradnjom nove crkvene zgrade. Tako je moj glavni posao bila kupovina cementa, opeka i kojekakvih alatka te sam se i dalje molio „našoj ljubljenoj Gospi od Aparecide“.

Božja prekretnica u mojem životu

U to doba su evanđeoski vjernici dijelili traktate u mjestu Guaratinguetá. Jedan od njih govorio je o idolopoklonstvu Rimokatoličke crkve i njezinu štovanju slika i kipova. Kako bih pobio tvrdnje iz toga traktata odlučio sam s propovjedaonice objasniti smisao tih postupaka. Htio sam jasno prikazati da Bog nije zabranio štovanja slika i kipova. Uzeo sam Bibliju i svoj sam govor u obranu tog običaja počeo čitanjem dvadesetog poglavlja Knjige Izlaska. No pritom sam preskočio četvrti i peti redak, kako ne bih dao „streljivo“ za „oružje“ svojih neprijatelja. Kada sam odlazio od propovjedaonice duboko sam se stidio samog sebe te odlučio pomoću Biblije valjano provjeriti rimokatoličke nauke. Kada pak sam to učinio, zapazio sam kako je beskrajna provalija koja dijeli to dvoje.

Počeo sam primjenjivati biblijska mjerila

U siječnju 1963. godine ponuđeno mi je da kao svećenik radim u gradu Orlandia, gdje sam bio proveo svoju mladost. Vrlo sam se veselio tome što ću se moći vratiti u grad u kojemu sam imao mnogo prijatelja. No ni ta radost nije bila dovoljno snažna da otkloni mo-

je duhovne muke i nevolje. Sa svom snagom sam se prihvatio posla u župi, u kojoj su se iskazivali svi nedostaci zastarjele župe s njezinim prašnjavim tradicijama. Usprkos protivljenju skupine pobožnih nezadovoljnih žena uspjelo mi je ostvariti začuđujuće djelo, pri čemu je sve, koliko je to bilo moguće, odgovaralo biblijskim odredbama. Očistio sam crkvenu zgradu i uklonio sve idolske slike. Moje su propovijedi bile biblijske, a moje svakodnevne kratke radio-emisije isključivo su bile obrazlaganje Božje Riječi. Mnoge od pjesama koje smo pjevali na bogoslužjima bile su evanđeoske.

Moja mržnja prema evanđeoskim kršćanima pretvorila se u strah

Dogodilo se nešto vrlo zanimljivo: moja ranija mržnja prema evanđeoskim kršćanima pretvorila se u strah. Rado bih bio porazgovarao s nekim propovjednikom, ali nisam imao hrabrosti za to. Kad sam bio u Guaratingueti odlučio sam nakratko skoknuti u São Paulo, sve s namjerom da se ondje nađem s nekim propovjednikom. Sišao sam s autobusa i krenuo prema pošti poslati telegram. Upravo u tome trenutku je pred poštanskim uredom propovijedao neki evanđeoski propovjednik. Kada je spazio moju svećeničku halju obratio je pozornost prolaznika na mene tako što je u mene upeorio prst i teškim me riječima izvrgao ruglu. On nije znao što se zbiva u mojoj duši, kao ni zašto sam došao u taj grad. Potom sam krenuo ravno kući.

Pomogao mi je jedan Božji sluga

Došla je 1964. godina i ja sam bio na kraju snaga. Tako više nije moglo ići dalje. U listopadu sam otputovao u Santos. Čvrsto sam naumio u građanskoj odjeći otići na nedjeljno bogoslužje u „Prvu baptističku crkvu“. Možda to zvuči nevjerovatno, ali tema propovijedi upravo je bilo jedanaesto poglavlje Ivanovog evanđelja.

Idućeg dana uspio sam se naći s pastorom, koji se zvao Eliseu Ximenes. Taj Božji sluga primio me tako srdačno da sam uskoro uspio steći povjerenje i riješiti se svih mojih dotadašnjih predrasuda. Počeli smo se dogovarati o tome kako da napustim Rimokatoličku crkvu. No moje napuštanje crkve nije baš bilo uobičajeno, jer se proteglo na dulje razdoblje.

Vjera u jedinog i isključivog Spasitelja

Dvanaestoga svibnja 1965. godine uspio sam se, zahvaljujući Božjoj osobitoj skrbi, konačno otrgnuti od Rimokatoličke crkve. Trinaestoga lipnja svoju vjeru u jedinog i isključivog Spasitelja, Isusa Krista, potvrdio sam time što sam se dao krstiti. To se zbilo u „Prvoj baptističkoj crkvi“ u Santosu.

Bog ne samo što me doveo u svoje kraljevstvo, nego mi je i u srce usadio poslanje da propovijedam Njegovu svetu Riječ, i otada je sav moj život posvećen tome. Bog je meni, svojem najmanjem sluzi, dao da doživim to da putem mene stotine ljudi pronađu Krista.

U svojim propovijedima naglašavam to da je Božji put spasenja moguć jedino po Isusu Kristu. Svaki put kada propovijedam, moje zajedništvo s Njim postaje prisnije.

Nikada prije nisam poznao tu duhovnu radost, koju sada smijem nazivati svojom. U srcu imam potpun mir, jer znam da sam spašen zauvijek. Moja je duša isprana i čista putem otkupiteljske krvi Isusa Krista. Njemu neka je sva slava u vijeke vjekova.

Na internetskoj enciklopediji Wikipedia nalazi se članak na portugalskom jeziku, u kojem o nekadašnjem svećeniku Anibalu Pereira Dos Reisu piše da je bio rođen 9. ožujka 1924. i živio do 30. svibnja 1991. godine. Napisao je četrdesetak knjiga, u kojima je pretežno kritizirao ekumenizam i katolicizam. Zbog svojeg „radikalnog“ stava nailazio je na mnogo protivljenja i neprijateljstva.